

Siger du, jeg skal dø i morgen? Fint med mig, jeg har forberedt mig hele mit liv.

Tv'et står tændt. Der er pressemøde. Statsministeren taler, mens hele Danmark ser spændt med, de venter desperat på gode nyheder. De har forladt aftensmaden for at høre de samme ord gang på gang. Min mor og far har også sat sig ind i sofaen. Mor har lavet kaffe, så de begge har noget at klamre deres fingre om. Det giver en ro i hænderne.

Jeg bliver siddende ved spisebordet. Jeg kan udmærket høre, hvad Mette siger, og jeg kan høre, når min mor kalder på mig. Men det rager mig, jeg vil have lov til at spise i fred. Lydene fra fjernsynet summer omkring mig, men de når ikke ind til mig, og de rør mig ikke. Jeg er verdensmester i at lukke mig inde i mig selv kun med mine tanker.

Min generation er noget for sig, og jeg siger det med en vis stolthed og skam på samme tid. Vi er klogere end vores forældre var, da de var på vores alder. Men det er jo ikke noget, vi selv har gjort det store for at opnå, det er grundet de normer, vi ikke engang har sat for os selv, men som generationerne før os har dannet, og som de så former os efter.

I virkeligheden er vi nok ikke noget særligt. Ikke endnu. Men det er en bittersød tanke, for godt nok er vi unge endnu og har en lang fremtid foran os, men jeg er også klar over, at mange ikke har planer om at opleve den. Jeg ser, at mine jævnaldrende opfører sig vanvittigt, og jeg tror på, at det er for at leve i nuet, for der er kun nu for sådan nogle som os.

”Hvorfor kom du ikke ind?”

Min far er kommet ind i spisestuen og sætter sig tungt i sin stol med et suk.

”Hun sagde vist ikke det, i gerne ville høre?” spørger jeg ham med et overlegent blik på min aftensmad. Han svarer ikke, men da jeg løfter hovedet, kan jeg se, hvor irriteret han er.

”Vaccinerne er sat på hold. Bare for nu. De vil undersøge, om det er skyld i blodpropper,” han tager en kartoffel i munden og skærer ansigt, for den er blevet kold, mens han så pressemøde.

”Hvad så?”

”Hvad mener du ”hvad så”, nu går der jo endnu længere, før du kan komme ud og drikke Breezer’e med dine venner,”. Det er min mor.

Hun har fået sig rejst fra sofaen og har besluttet sig for at komme ind til os andre og dele hendes dejlige forståelse for min generation. Jeg ryster på hovedet ad hendes lamme kommentar. Det er endnu ikke faldet hende ind, at jeg ses med mine venner alligevel, og at vi ikke drikker breezer’e, som en flok 14-årige, længere.

Alle andre dage ville jeg have åbnet min store, dumme mund og lært hende dette. Men i dag lader jeg det gå. For jeg er faktisk skide-lige glad med, hvad hun tror, jeg er eller ikke er. Hun fortsætter:

”eller til vi kan tage mormor med ud og spise et godt sted.”

”Restauranterne har alligevel ikke åbent, Marianne.” min far er også blevet træt af alt det Corona lort, men jeg tror, han er endnu mere træt af at høre på min mor klage. Væggene i huset rykker sig tættere hver dag, og taget sænker sig. Umiddelbart havde jeg ikke troet, at jeg nogensinde skulle lære min familie bedre at kende, end jeg gjorde i forvejen, men nye tider har vist sig, og nu hvor vi er tvunget indenfor de samme mure dag ind og dag ud, opdager man ting, som ellers har været usynlige til nu.

”Det ville en vaccine jo nok også have løst, tror du ikke?” snærer hun tilbage, mens hun ser på ham med et afventende blik. Et blik, jeg tror, vi begge har set fra hende efterhånden. Jeg ved ikke, hvad hun regner med, der skal ske. Som om min far rejser og undskylder sig for så at løbe ud og dele vacciner ud, som om det er hans beslutning at pause uddelingen.

Som hun sætter sig, skubber jeg stolen under mig bagud og rejser mig. Jeg tager min tallerken og skraber den af i skraldespanden i køkkenet. Jeg sætter den i opvaskeren, og jeg henter en ekstra ting fra bordet og kommer på plads. Endnu en ting mine kære forældre har lært mig, og som jeg gør uden at tænke over det. Jeg åbner døren ned til kælderen og stumper ned ad trappen med tunge hop.

Hernede ligger mit værelse, og jeg har hele kælderen for mig selv. Jeg har badeværelse og et bryggers med vask og elkedel og en toaster. Jeg har min egen udgang, hvilket er praktisk efter byture og fester. Fra øjeblikket du drejer mod mit værelse, bliver du ramt af en tung luft. Jeg bryder mig ikke om at lufte ud. Det er klamt, men mit værelse bliver skide koldt, og så gider min kat ikke ligge derinde. Det gider jeg heller ikke, og så kan jeg næsten blive nødt til at kravle op til mine forældre i stuen igen. Kun for at få varmen.

Spotify bliver åbnet på min telefon, og da jeg har sat de sange på, som i øjeblikket trøster mig og tager mig lidt længere væk fra mine evigt larmende følelser, smider jeg mobilen i sengen og trækker i nyt tøj. Jeans og en pæn top, som alligevel bliver dækket af en sweatshirt. Jeg åbner den nederste skuffe i min hvide kommode. ’Drukskuffen’ bliver den kaldt, og alle unge har den. Medmindre de selvfølgelig bare har det stående fremme på en reol, men jeg synes, det er lidt mere classy at gemme det væk.

Fra ’drukskuffen’ tager jeg syv øl og en halvtom flaske shots, jeg engang stjal til en fest, fordi den stod alene, og ingen kendtes ved den. Det hele stoppes ned i min taske sammen med min telefon. Jeg smider en hue på hovedet og trækker i mine hvide sneakers. Så er jeg ellers ude af døren.

Der er noget magisk over det tidlige forårs halvmørke. Himlen er mørkeblå, ikke sort som om vinteren. Man kan se stjerner tite frem én for én. Nede mod havnen er der stadig en smule lys, men

det skal nok forsvinde hurtigt. Det er koldt, men jeg vil ikke slæbe rundt på en jakke senere, så jeg knapper en øl op og tager en tår. Det skal nok hjælpe lidt på varmen.

Foran min gamle skole står Caro og venter på mig.

”Hey bro!” råber hun ad mig og smiler, da en mand går forbi hende samtidig. Jeg ryster på hovedet og griner ad hende.

”Hva’ så din bøsse?” svarer jeg og kaster en øl til hende. ”Er du klar på i aften eller hvad?”

”Ja mand, født klar. Tror du, Anton kommer?” Vi ved begge to godt, at Anton kommer, men noget skal man jo snakke om. Ikke fordi det er akavet mellem os, vi har været veninder siden vi var 6 år gamle. Ægte venskab er at kunne spørge hinanden om hvad som helst. Også dumme spørgsmål, vi begge kender svaret til.

”Selvfølgelig gør han det. Har du snakket med Frederikke?”

”Ja, hun er på vej,”

Vi skal mødes med Frederikke og så gå hen til Maltes fest sammen. Det er mere for deres skyld. Jeg er fin med at møde op alene. Så ved folk i det mindste, at jeg ikke har siddet til en eller anden dødssyg forfest og suttet på en flaske Mokai. Men pigerne er lige lidt yngre end mig, eller også er det fordi de begyndte at drikke et år senere end mig, de er en smule mindre selvdestruktive, end jeg selv er, men de vil i hvert fald godt mødes inden. Hvilket også er fint.

Her kommer Frede gående om hjørnet, og vi tager imod hende med kram. Hun tager en tår af min øl.

”Hey pigerne, skal vi gå?” spørger hun mens hun nikker os efter hende, da hun er begyndt at bevæge sig i retning af Maltes hus.

”Har I hørt det der med vaccinerne?” Caroline og jeg nikker.

”Men det ændrer jo ikke noget, så jeg forstår ikke, hvorfor folk er så oppe at køre. For 4 måneder siden blev der ikke vaccineret, og det gør der heller ikke nu.” Jeg synes selv, det var klogt sagt, men hvis mine forældre havde hørt det, havde jeg ikke været populær derhjemme.

”Nej, det’ røv-ligemeget. Hvad har du med at drikke, Frede?”

Den overfladiske samtale kører af sig selv, og mens vi går der, tager jeg afstand fra samtalen og observerer. Hvad skulle jeg gøre uden dem? Under starten af den første Corona-bølge var folk rædselsslagne for den ukendte virus, men det eneste, jeg kunne tænke på, var fester og mine venner. Hvornår mon jeg skulle se dem igen?

Jeg tror ikke, jeg er den eneste, der havde det på den måde. Faktisk tror jeg, alle var lidt ligeglade, de ville bare godt se hinanden igen. Mødes og drikke og ryge og vælte op og ned ad trapper og græsplæner. Forsvinde med hinanden.

Til festen er ikke en eneste ædru person. Vi hilser på de fleste, men rykker hurtigt ud i mindre grupper, hvor vi endeligt står og danser, til vi ikke kan trække vejret, eller drikker, til vi skal brække os.

Jeg har slået mig ned i et hjørne i udestuen. Jeg sidder i en sækkestol med Clara og Jonas, og vi taler om alt og intet. Om dengang livet var meget nemmere, da de eneste problemer man rent faktisk havde, var at man ikke havde lavet lektier.

”Og det var jo ikke engang fordi, man ikke magtede det. Det var jo bare fordi, man havde været til fodbold eller gymnastik,” Clara ser på sine negle, mens hun piller neglebåndet lidt ned og fortsætter ”nu er det jo bare fordi, man er så træt hele tiden.”

”De kræver så meget af os. Hvorfor skal jeg bruge alle mine gode år på skole?”

Jeg giver dem begge ret ved at ryste på hovedet, mens jeg smiler på en måde, der udtrykker præcist, hvor latterligt jeg også selv synes det er.

Kiggede man rundt til festen som voksen, ville man nok blive forarget. Hvis man så, hvad vi hver især havde gang i, og hvis man hørte, hvad vi sagde. Hvis Julies forældre så hende sidde i en bil og hotboxe og snakke om, hvordan hun hadede at bo hjemme, fordi hendes mor var en so, og hvis de hørte hende snakke om, hvor lidt hun faktisk gad gå på universitet, og hvor meget hun overvejede at droppe ud af gymnasiet, ville de blive sønderknuste. Og hvis de vidste, hvor lidt hun selv synes, hun havde noget at leve for, ville de bryde grædende sammen.

Det er derfor, man holder det for sig selv. Man vil ikke såre dem, man holder af, ligemeget, hvor sindssygt irriterende man kan synes, de er. Og det er derfor, man bliver.

Malte bor lige op ad havnen, så en dukkert er oplagt på en nat, hvor gæsterne til festen er fulde, så deres kroppe er varme. Havnen er som regel det sted, hvor alle vi unge mødes om sommeren, og hvor vi bader, til solen går ned og står op igen. Men for nu er det der, vi er i dette øjeblik.

Vi går i en større, samlet gruppe ned mod både-broen. Det er her, man normalt ville ligge og sole sig og så lave hovedspring ned i vandet. Der er stille omkring os, men vi råber og synger. Der er intet andet end os denne nat. Folk smider sko og strømper, så bukser og t-shirts. Vi slår håret ud og ler, og vi hopper i hånd i hånd.

Der er dybt. Ingen kan nå bunden, og vandet er beskidt, fordi det er her bådene skyller ud i toiletterne. Men det har aldrig stoppet os før, for det er ikke værre, end at man kan skylle sig. Og det er trodsalt mere corona-venligt at bade i et åbent hav end i en lille, lukket svømmepøl. Ikke at nogen tænker over det.

Mine tanker cirkulerer stadig omkring det, jeg talte med Jonas og Clara om. Dengang det var meget nemmere. Dengang der ikke var latterlige pandemier at bekymre sig om. Folk siger, at vi formentlig skal vaccineres resten af vores liv mod corona, fordi det hele tiden udvikler sig. Og at der sagtens kan komme en ny virus, vi intet aner om, og som kan ødelægge vores liv i flere år, præcis som corona har gjort. Det er fordi, mennesker fylder mere og mere, så vi kommer tættere på dyrene hele tiden, og det er dem, der holder på sygdommene.

Folk siger, at om 10 år er vi nået til et punkt, hvor vi ikke kan vende om, hvor vi ikke kan gøre bedre. Jorden vil være så ødelagt, at vi ikke kan redde den igen.

Det er den slags ting, vi vokser op med. Vi har skullet høre på det her hele vores liv. Vi er blevet spændt klar til, at jorden ville gå under og alle mennesker ville dø, siden vi var små. Siger du, jeg skal dø i morgen? Fint med mig, jeg har forberedt mig hele mit liv.

Spørgsmålet er bare, om livet er det værd, selv med disse informationer. Lige nu lever vi, men vi hører selv, at om få år er det et spørgsmål om at overleve. Ikke leve.

Og de fleste ville sige, det er det værd. Det ville jeg måske også. Måske ikke.

Magnus har smidt sit tøj og skal til at hoppe i. Vandet er fyldt med mennesker. Det er mørkt, og som et skud i tågen, hopper han i med håb om ikke at ramme nogen. Han brøler i sit spring, og folk rykker ud. Han rammer vandet lige ved siden af mig, og på vej ned tager han fat i min arm. Jeg bliver hevet under.

Der er intet at se dernede. Over mig er der lys fra månen, og en fod stikker frem hist og her. Der er fred her, ikke engang nogen lyde. Ingen, der fortæller mig, jeg skal dø, fordi jeg spiser for meget kød eller ikke holder afstand. Jeg kan intet se, og jeg kan ikke lugte eller smage noget. Jeg kan kun mærke Magnus' hånd omkring min arm. Jeg er let og fri.

Han giver slip og flyder op mod overfladen. Jeg bliver et sekund mere i det uendeligt tomme rum, jeg har fundet. En stor skygge dækker pludselig af for lyset over mig. Jeg kan høre endnu et brøl, og på et øjeblik kan jeg mærke en tyngde i vandet. Nogen sprang i.

Lyset er kommet frem igen. Det er mere sløret end før, men det er der. Langsomt bliver det usynligt og langt mindre. Fødderne forsvinder og de få lyde, jeg har kunnet høre en gang imellem, dæmper sig helt. Jeg kan intet se og høre. Jeg kan kun mærke havbunden fyldt med alger og sand og muslingeskaller og sten. Den er ujævn og tangen kilder mine arme. Indtil den ikke gør. Og indtil skallerne ikke irriterer min ryg. Indtil jeg heller ikke kan mærke det mere.

Indtil alt forsvinder. Som jeg altid har ønsket. Og som jeg altid har forberedt mig på.

Jeg forsvinder.

